

Per què triomfa «El juego del calamar» de Netflix?

La nova sèrie sud-coreana arrasa a la plataforma i enganxa milions d'espectadors a tot el planeta

Un moment de la sèrie | Netflix

La **ficció sud-coreana** és una de les més exitoses de l'última dècada. *Parasite*, victoriosa als Oscars el 2020, va suposar la culminació d'una **indústria cinematogràfica i serièfila** que ha enlluernat la crítica (i més tard, el públic) durant tot el segle XXI. Ara, una altra ficció televisiva de Netflix ha batut rècords d'audiència i està arrasant a tots els serveis de la plataforma arreu del món.

El juego del calamar és la continuació d'aquesta prolífica indústria, però sobretot és la prolongació d'un gènere que segueix aglutinant aficionats que acaben esdevenint veritables addictes de la trama. Des de Netflix ho tenen clar: pot ser la sèrie més exitosa de la plataforma de tots els temps, superant ***Stranger Things* o *La casa de papel***.

Les distopies apocalíptiques i futuristes són un dels reclams més sol·licitats per part del públic en l'era moderna del cinema, les ficcions i els documentals. Però dins d'aquesta secció hi trobem un subgènere encara més reclamat (que ha derivat en tota mena de videojocs multijugador) **com és el *battle royale***. *El juego del calamar*, creada per **Hwang Dong-hyuk**, aconsegueix un còctel d'ingredients que converteix la sèrie en una addicció permanent per a l'espectador. El poder, el control distòpic, els missatges polítics, la supervivència humana i els dilemes filosòfics es barregen en una recepta que sap donar peixet a l'espectador en crear situacions de màxima intriga i dependència "pel que vindrà" en el pròxim episodi.

Resumidament, se centra en un grup de persones que pateixen situacions econòmiques molt difícils. **Tots ells reben una invitació per a participar** en una mena de concurs, ple de jocs infantils, que els dona l'opció a aconseguir un premi en metàl·lic sucós. El que no saben és el què s'amaga darrere de tota aquesta organització ni quina finalitat té tot plegat.

La trama és nova? No. Des de *Cube*, passant per *Battle Royale*, *Running Man*, *The Hunger Games* o fins i tot *El Hoyo* (també de Netflix), són diversos exemples de distopies que barregen el futur -o una actualitat molt recent- amb el concepte dels gladiadors. Persones desesperades, o sense cap mena de capacitat per triar, es veuen abocades a situacions límits, a competicions mortals o al combat sanguinari.

L'espectacle romà, perpetuat en la modernitat. Es diferencia, però, de les trames gore i de terror sense cap finalitat política, com les de *Saw*. És per això que són encara més addictives. Pels espectadors que ja hagin devorat la sèrie de Netflix, aquí us deixem diverses alternatives:

[h3]The Hunt (a Movistar)[/h3]

El 2020, Craig Zobel -amb guió del geni Damon Lindelof- va estrenar aquesta pel·lícula carregada de missatges polítics i sobre les classes socials, tots ells amagats en un film *survival* de pura adrenalina. I és que un grup de persones, desconegudes entre si, desperten en un lloc deshabitat. Aviat s'adonen que algú intenta, literalment, caçar-los com animals.

[h3]Cube (a Movistar i Starz)[/h3]

Una obra de culte del terror psicològic, la intriga i la supervivència. Considerada com una de les millors pel·lícules mai fetes al Canadà, el director Vincenzo Natali tanca sis persones totalment aleatòries en un complex laberint d'habitacions cúbiques que amaga trampes mortals. Tots ells desperten sense saber què estan fent allà.

[h3]The Running Man (a Rakuten TV)[/h3]

Arnold Schwarzenegger protagonitza aquesta distòpica pel·lícula futurista -en el concepte de 1989- sobre un concurs de televisió dut a un extrem cruel. Els concursants, la majoria presoners obligats a participar, han de fugir de pinxos en un terreny restringit, seguits per les càmeres i una audiència sagnant. Un altre concepte dels gladiadors dut a l'extrem de la distopia.

[h3]The Hunger Games (a HBO)[/h3]

Una de tantes obres juvenils que aborda la distopia apocalíptica sobre el poder que obliga a enfrontar-se, de manera mortal, a joves en una arena. Aquesta obra, que és una trilogia cinematogràfica basada en les novel·les de Suzanne Collins, explica la història del país resultant dels EUA que es divideix en el Capitoli i 12 districtes. Tots aquests últims han de triar dos tributs adolescents que combatran a mort en un espectacle televisiu. Sempre, per recordar "el desastre al qual condueix la guerra".

[h3]Battle Royale[/h3]

La mare de totes les interpretacions modernes del concepte de l'arena i els gladiadors. El geni cineasta japonès Kinji Fukasaku va adaptar la novel·la que situa l'espectador en l'inici del tercer mil·lenni. La societat està a punt de col·lapsar amb uns clars protagonistes: els adolescents, que desborden les autoritats amb vandalisme, rebel·lions i assalts. El govern decideix aplicar una mesura radical: cada any, una classe serà escollida a l'atzar i duta a una arena per lluitar tots contra tots en un combat mortal. Només en pot quedar un.

[h3]Death Race (a Netflix)[/h3]

Un altre film que barreja la distopia, el *battle royale* i l'espectacle morbós televisiu. Els responsables d'una presó saturada i plena de delinqüents decideix crear un programa mortal on es maten entre ells, en un joc macabre. Jason Statham protagonitza aquest film més marcat per l'acció que per la trama política.

[h3][/h3]

